

[Bligrav-Nielsen]

tilstræbe balance mellem udgifter og indtægter, og det har været svært over tid, og der har været forskellige filosofier bag den vægtning, man har lagt ind. Når man i øjeblikket mener, det er forsvarligt, at man har et kontrolleret underskud, er det, fordi vi har et andet og altoverskyggende problem i dansk økonomi, som hedder for stor ledighed.

Når vi har råd til nu at satse særlig på dette problem, hænger det sammen med, at det arbejde, der har været gjort i årene op til nu i henseende til at få styr på betalingsbalancen, er lykkedes.

Der er jo ingen, der kan hævde, at den økonomiske politik, som afspejler sig i dette finanslovsforslag, på nogen måde rokker ved fundamentet om et sikkert og stabilt overskud på betalingsbalancen. Det er i denne ramme, man skal se de aktiviteter, som er nye i det foreliggende finanslovsforslag, og som især handler om beskæftigelsen.

I øvrigt er det værd at notere sig, at DAU-underskuddet vil falde, og det er værd at notere sig, at vi har det laveste underskud blandt samtlige europæiske lande. Men det er også vigtigt at fastholde, at vi uanset det skal føre en stram økonomisk politik. Det har været Det Radikale Venstres ledetråd under finanslovsforhandlinger, så længe jeg kan huske. Hvis vi ser på det nuværende finanslovsforslag, kan vi se, at den stramme udgiftspolitik er fastholdt.

Ser man udelukkende på væksten i de offentlige udgifter, må man konstatere, at væksten var større under finansloven for 1992 og den finanslov, vi lever under nu, end den bliver for finanslov 1994 og endnu tydeligere, end den bliver for finanslov 1995. Det viser den seneste opgørelse fra Økonomiministeriet ganske tydeligt.

Så det er under denne positive vinkel, man skal vurdere den kritik, der nu hagler ned over finanslovsforslaget fra det nye trekløver i dansk politik, VKZ. Det, man kører imod, er bestemt ud fra nogle ideologiske holdninger. En negativ holdning til en kontant indsats over for miljøforbedringer afspejler sig i VK's forslag om at fjerne CO₂-afgiften. Alle ved jo, at den energihandlingsplan, der blev fremlagt af VKR-regeringen, omtalte CO₂-afgiften på en sådan måde, at enhver måtte forstå, at disse partier dengang var enige om, at den skulle indføres. Den var garneret med lidt VK-filosofi – det

måtte den jo være dengang – men vi var dog så langt fremme i den fælles formulering af et CO₂-forslag, at der var nedsat to embedsmandsudvalg i VKR-regeringens tid med det formål.

Et andet felt, man skyder en breche i, er ulandsbistandens højde. Danmark er i en førerposition sammen med andre nordiske lande på dette felt, og det har vi haft stor succes med internationalt. Også den tidligere udenrigsminister var jo af og til ude at sole sig i den høje danske ulandsbistand.

Derfor må det undre, at man nu, hvor vi er midt i en periode, nemlig midt i Danidas femårsplan, tilrettelagt under den forrige udenrigsminister, forsøger at slå dette planarbejde i stykker ved at melde sig ud af fællesskabet om dansk ulandsbistand. For det er det, man gør, og det har hr. Svend Heiselberg jo tidligere i dag bekræftet. Det er usolidarisk, og det er useriøst især i forhold til de toner, der indimellem lød fra Venstres landsmøde i år om, at man havde solidaritet med disse mennesker og især med dem, der bor i de østeuropæiske lande, og gerne ville være med til, at Danmark skulle yde et bidrag. Vi ved nu, at det er mundsvejr, at det ikke holder. Venstres politik er kold og kynisk – det er især Venstre, der har ført disse synspunkter frem.

Et andet område, hvor man har ført nogle ændringsforslag i marken, der er meget interessante, er på området fra tilskud til fradrag, som man kalder det, på en række felter, hvor vi har ment at der i lyset af den stabile økonomi og mangel på beskæftigelse har været grundlag for at give tilskud, f.eks. til boligforbedring, men også til andre områder, serviceområdet f.eks.

Dér siger man nu at vi skal gå over til fradrag. Og det er underligt, for fradrag er gift for et ordentligt skattesystem, og det ved alle. Dertil kommer, at man ved at gå fra tilskud til fradrag risikerer, at det på et tidspunkt, hvor højkonjunkturen efterspørger arbejdskraft til erhvervsbyggeri f.eks., ikke vil være muligt at slække på aktiviteten inden for disse områder, hvor vi nu giver tilskuddene. Det er simpelt hen ikke til at forstå, hvorfor Venstre og De Konservative har villet føre disse forslag i marken igen.

Det store problem i dansk økonomi er, som jeg nævnte, ledigheden, og regeringen har klart